

F. t. L. om Børn uden for Ægteskab.

Samtykke. Endelig kan Rettelse ske i det foran nævnte Tilfælde, hvor en Stedfader tillægger Barnet sit Navn. I øvrigt kan Ændring i Barnets Navn kun ske ifølge almindelige Regler om Navneforandring.

Det i det foranstaaende udtalte Princip om samme retlige Stilling for et Barn udenfor Ægteskab i Forhold til Faderen som i Forhold til Moderen fører konsekvent til en Ret for Barnet til at faa tillagt enten Faderens eller Moderens Familienavn. Der gives Barnet eller rettere den, der som Indehaver af Forældremyndigheden skal træffe Bestemmelse om dets personlige Forhold, Valget imellem Faderens eller Moderens Familienavn. Normalt vil det som tidligere blive Moderen, der kommer til at tage Bestemmelse om, hvilket Navn Barnet skal have, og Forskellen fra nugældende Ret er da navnlig denne, at en Person, der er anset som Fader til et Barn udenfor Ægteskab, ikke længere kan modsætte sig, at Barnet faar hans Navn. Samtidig bortfalder dog de nugældende Bestemmelser om Adgang til at navngive Børn udenfor Ægteskab med et efter Moderens Fornavn eller Barnets Fødested dannet Navn. Disse Regler, der i Nutiden næppe benyttes i synderlig Grad, giver disse Børn en uheldig Særstilling og bidrager til at skabe Forvirring i Navneforholdene. Derimod sker der ikke nogen Ændring i den nugældende Regel om, at Barnet, naar Moderen er Enke eller fraskilt, frasepareret eller forladt Hustru, og Barnet ikke skal navngives med Faderens Navn, faar Moderens Pigenavn og ikke hendes Navn som gift o: Ægtefællens Navn. Hensynet til Moderens Ægtefælle og dennes Familie taler som hidtil imod, at Hustruens Barn med en anden end Ægtefællen faar dennes Navn.

I Paragrafens 2det Stykke foreslaas det, at Barnet kun i de to særlig fremhævede Tilfælde skal have en egentlig Ret til Navneforandring. Med Hensyn til det førstnævnte af disse Tilfælde bemærkes, at Gennemførelsen af Faderskabssagen ofte vil tage saa lang Tid, at Barnets Navngivelse ikke kan afvente Sagens Afslutning, men dette bør ikke medføre, at Barnet mister Retten til, naar Faderskabet senere fastslaas, at faa Faderens Navn. Ved de foreslaaede Bestemmelser sker der ingen Ændring i den nugældende Regel om, at et Barn, der er navngivet med Moderens Navn, i Tilfælde af, at dets Forældre indgaar Ægteskab med hinanden, altid faar Ret til Faderens Navn. Ved Forældrenes Ægteskab bliver Barnet Ægtebarn og er derefter ikke længere underkastet Lovfor-

slagets Bestemmelser; dets Ret til Faderens Navn tilkommer det i Kraft af de om Ægtebørn gældende Regler.

Paragrafens 3die Stykke svarer til en lignende Bestemmelse i nugældende Ret, som er omtalt i det foregaaende. Den nugældende Regel findes i § 11 i Lov Nr. 130 — 1908 og har vist sig af stor praktisk Betydning; den har været anvendt i betydeligt Omfang og foreslaas bibeholdt med enkelte Lempelser, til hvilke der har vist sig praktisk Trang. Saaledes har man udskudt de nærmere Regler om Fremgangsmaaden ved Navnerettelsen til Fastsættelse ad administrativ Vej, jfr. herved Cirkulære fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet af 27. Oktober 1908 (Min. Tid. A. Nr. 323). Endvidere har man ladet udgaa Bestemmelsen om den Fader, der er villig til at give Barnet sit Navn, idet denne Regel, der i øvrigt har vist sig vanskelig anvendelig i Praksis, ikke passer med den foreslaaede Nyordning, hvorefter Barnet har Ret til at faa Faderens Navn. Bestemmelsen i den nugældende Lovbestemmelse om, at Barnets øvrige Retsstilling ikke berøres af den heromhandlede Navneforandring, har man fundet overflødig, og den er derfor ikke medtaget. Det har yderligere vist sig, at den nugældende Regel, hvorefter Faderens Samtykke i det i Loven nævnte Tilfælde ubetinget kræves til Navnerettelsen, er uheldig, idet den gør Bestemmelsen om Navneforandring uanvendelig, naar Faderen er forsvunden, eller naar han nægter sit Samtykke, selv om dette sker af blot Chikane eller for at hævne sig paa Moderen eller lign. og slet ikke er noget Udslag af Interesse for Barnet. Man foreslaar derfor, at Faderens Samtykke kan erstattes af Overøvrighedens Tilladelse, dog saaledes at Øvrigheden, forinden den giver saadan Tilladelse, saa vidt muligt skal søge at fremskaffe Erklæring fra Faderen; derved gives der denne Adgang til at fremsætte sit Syn paa Sagen og udvikle sine Grunde for Nægtelsen. Endelig har man fundet det ønskeligt at udvide Adgangen til Navneforandring ogsaa til Tilfælde, hvor Barnet er fyldt 18 Aar og saaledes ikke længere Forældremyndighed undergivet. De Hensyn, der ligger bag ved den heromhandlede Form for Navneforandring, gør sig ogsaa gældende, hvor Barnet er fyldt 18 Aar, og at der er praktisk Trang til en Udvidelse af den gældende Regel, viser de talrige til Justitsministeriet indkomne Andragender om Bevilling til Navneforandring i saadanne Tilfælde. Naar Barnet er fyldt 18 Aar, maa dog ethvert Krav om Samtykke til